

NEZLOMENÁ OSUDEM

A woman with dark hair tied back, wearing a patterned, strapless dress, is crouching on a sandy beach. She is looking out at the ocean, which has a clear turquoise hue near the shore and a deeper blue further out. The sky is a pale, clear blue. The overall mood is contemplative and serene.

Ana Hita

DANKA ŠÁRKOVÁ

Ana
Hita

nezlomená
danka šárková
OSUDEM

NEZLOMENÁ
DANKA ŠÁRKOVÁ
OSUDEM

Obsah

KAM AŽ TO DOŠLO, ANIČKO?

Nové Město, 2003 9

1/ JAK KRÁSNÉ JE VDÁT SE

Kopidlno, 1983.....14

Hotel Ambassador, Praha, 1983..... 17

Vršovice, říjen 198320

Vršovice, 1983–1989.....22

Vršovice, prosinec 1990.....22

Vršovice, únor 1991.....26

2/ NA ŽIVOT A NA SMRT, V DOBRÉM I ZLÉM

Vršovice, květen–červenec 199130

Praha, 1991–199734

Praha, březen 1998.....36

Duben–říjen 1998.....44

Praha, říjen 199848

Praha, 1999–200254

Praha, červen–prosinec 200256

Leden 200360

Duben 200361

Červen 2003.....64

Červenec–září 2003.....80

Září 2003.....92

Prosinec 2003–červenec 200598

Praha, srpen 200599

Praha, září 2005117

Praha, září–prosinec 2005..... 124

Zima 2005–2006..... 132

Jaro 2006 133

Květen 2006..... 135

EPILOG

2008 139

Všechny osoby a jména jsou pozměněny. Příběh je vyprávěním několika žen sestaveným do románové podoby jako skutečný příběh jedné skutečné ženy.

© 2011 Danka Šárková

Edition © 2011 AnaHita

ISBN 978-80-87740-38-5 (PDF)

ISBN 978-80-87740-39-2 (PDF pro čtečky)

Kam až to došlo, Aničko?

NOVÉ MĚSTO, 2003

„Já tě nenávidím, ty hade, ty slabochu. Já tě nenávidím, za to kam jsi mě za ty roky dostal, za to, jak jsem s tebou žila. Za to, co jsi ze mě udělal. Já vůbec nežiju svůj život! Tohle nejsem já. To vůbec nejsem já!“ mlátím pěstmi svého manžela Leoše, který se jen brání a chrání si obličej. Znovu se na něj vrhnu a tentokrát do něho kopnu.

„Tohle nejsem já, já tě zabiju!“ Chytá moje ruce a táhne mě z haly našeho velkého pražského bytu do prostorného, luxusně zařízeného obýváku.

„Ty se zbláznila, přestaň,“ drží mi ruce a soptí.

„Pusť mě, ty hajzle. Ihned mě pusť, chci tě zabít!“

„Uklidni se, okamžitě se uklidni!“

Dýchám jako při rozcvičce aerobiku.

„Já tě pustím, ale až se uklidníš. Necháš mě, je ti to jasný?!“ Ruce mi drží jako ve svěřací kazajce a já kolem sebe kopu, že málem vysklím náš starožitný skleník se sbírkou svých starožitných sošek.

„Dobře, už jsem v klidu, přestanu, ale pusť mě!“ křičím. Po chvíli vypadávám z jeho sevření. Odchází do haly a pomalu rovná věci, které jsme před chvílí porazili. Sedá si do koženého křesla a zapaluje si cigaretu.

„Co to děláš? Cos to udělala?“ zmateně ze sebe vyráží.

„Já končím, jdi mi z cesty, nebo se neznám,“ odpovídám.

Prudce vstává a pro změnu skočí on po mně. Rána, další rána.

„Co si myslíš, ty krávo? Co si o sobě myslíš, že mě budeš mlátit? To jako ženská chlapa?“ Další rána mi přistává na tváři. Prudká bolest zasáhla můj krk.

„Au, to bolí!“

„Tady máš další!“

Uhýbám, abych neproletěla skleněnými dvoukřídlymi dveřmi.

Z dětského pokoje přichází náš starší, dvanáctiletý syn Denis, absolutně zmatený, se slzami v očích.

„Denisi, musíme zabalit, jedeš na ten výlet. Jarka s Tondou jsou tady za chvíli,“ vypravuju ze sebe a táhnu ho do kuchyně.

Vyndávám přenosnou ledničku do auta a skládám do ní jídlo.

„Musíš mít s sebou nějaké maso na oheň a tady máš paštiky, chleba, abys neměl hlad,“ mluvím a začínám se uklidňovat.

„A v tašce už máš zabalené oblečení, musíš mít hlavně teplé ponožky. V noci bývá ve stanu zima.“ Denis mě sleduje, jak balím. Všechno už je v taškách.

Ve dveřích stojí Leoš. „Tak máš zabaleno, Denisi?“ vyrazí ze sebe koktavě můj úhlavní nepřítel.

„Jasně tati,“ odpovídá Denis a klidí se směrem ke svému pokoji.

„Cos to udělala, takhle mě mlátit?“ zmateně se ptá Leoš.

Krájím Denisovi chleba, abych mu udělala svačinu.

„Okamžitě odejdi, já tě o to prosím, okamžitě. Jdi pryč. Nedýchej stejný vzduch se mnou v téhle místnosti. Máme sto třicet metrů velký byt, jdi jinam. Jdi, jdi, jdi. Vypadni-ni-ni!“

Odchází.

V ruce držím nůž a jsem úplně mimo. Já ho snad dokážu zabít! Musí okamžitě pryč. Já jsem schopná ho zabít. Oči mi těkají ze strany na stranu, v hlavě se mi honí myšlenky, které nedokážu uspořádat. Co jsem to udělala? Čeho jsem schopná? Jak je to možné? Pokládám nůž na kuchyňskou linku a sedám si na židli. Zhluboka dýchám.

Ozývá se mé druhé já, Anna, moje vyšší já, a to mi napovídá, ať se uklidním. Už roky zjišťuju, že mám v sobě ještě jednu ženu. Ta lepší a chytřejší se jmenuje Anička. Vždycky když se děje něco, co se jí nelíbí, tak stojí nade mnou, kroučí hlavou a trochu mě hubuje. Je to taková moje holka středního věku, která za mnou chodí v podobě mé babičky Anny. Té babičky, která milovala život a nikdy nechtěla odejít z tohoto světa. Stále mi říkala, že život je boj, a kdo umře, je zbabělec. Nevím, jestli umřela zbaběle, ale v osmdesáti pěti letech to jednoduše zapíchla. Šla spát a ráno se neprobudila.

Ted'nade mnou stojí, hrozí mi ukazováčkem a křičí: „*Máš dvě děti, buď v klidu. Hlavně klid.*“

Slyším, jak zaklaply vchodové dveře našeho bytu. Odešel. Do očí se mi začínají hrnout slzy, cítím prudkou bolest za krkem a vidím, jak se mi začínají dělat modřiny na ruku.

Beru mobil a vytáčím číslo mámy, která je na chalupě s naším mladším synem Andrejem.

„Mami, mami,“ brečím.

„Andrej je v pořádku, hodně zlobí, cpe se jak nenažranec,“ slyším.

„Mami, já ho zmlátila! Leoše. Já jsem na něj nastoupila, i když jsem věděla, že dělá box, že je schopný mi ublížit. Mami, já jsem to dokázala. Co to je?“

„Jo holka, to je život, jsi v pořádku?“ uklidňují mě mámina slova.

• 1 •

Jak krásné je
vdát se

KOPIDLNO, 1983

Sedím na vaně v koupelně u lázeňského kotle v naší chaloupce v Kopidlně a zase řvu. Na téhle chalupě uprostřed malebných brdských lesů jsem trávil celé své dětství. Tento domeček mi dodával pocit bezpečí už v době, kdy jsem jezdila na odstrkovadle, v pozdějším věku jsem se učila jezdit na kole po velké zahradě, která patří k domu. Je to malá vilka v zeleni kousek od Rokycan. Dneska už nepotřebuju ani odstrkovalo, ani kolo, ale potřebuju jít na zábavu do místní sokolovny. Jenže teď tady dřepím v koupelně, pod kotlem je zatopeno dřevem a mně nezbývá nic jiného, než si pobřečet.

„Už vylez z té koupelny, Zuzko a přestaň mě štvát,“ ozval se hlas mého otce, který se chce dostat na záchod za koupelnou.

Zase jeden z jeho cholerických záchvatů, kdy ho mám plné zuby. Tohle přece není možné, proč mi to dělá? Od včerejška se s holkama chystáme na zábavu. Mám přesně vymyšleno, co na sebe, jaké šminky si dám na obličej, a teď tohle.

„Nikam nepůjdeš, rozhodl jsem, nikam.“

Je to sprosté. Proč? Co jsem zase udělala? Proč mi zakazuje něco, co mi včera slíbil? Blbě se vyspal a patnáctiletá dcera v pubertě ho doslova sere.

„Už jdu, tati,“ utřu si slzy a otevřu dveře koupelny. Mám toho dost. Proč je život tak hnusný? Tolik jsem se těšila! Minu svého zploditele, jako by byl vzduch, a probodávám ho očima. V ledničce je ještě polárkáč, který jsme koupily s mamkou. Dám si kousek a obojí strávím.

„Zuzano, tak se na mě podívej,“ volá na mě od vrátek Monika, která se mi šla předvést v novém oblečení, ve kterém míní vyrazit na večerní akci. Sluší jí to, ale mohla by být trochu hubenější. Na rozdíl ode mě je silnější a menší postavy, což se s mým metrem sedmdesát nedá srovnávat. Já jsem opravdu hodně vysoká, útlý pas a velký zadek, který mi za poslední dva roky pěkně narostl. Prý ženskost. No fajn! Docela splňuju míru klasických sexbomb, mám šedesát centimetrů v pase a pod pasem stopětcentimetrový zadek. Taková pěkná kuželka.